

ת"פ 13229/07/21 - מדינת ישראל נגד רותם אש

בית משפט השלום ברמלה

18 אוקטובר 2022

ת"פ 13229-07-21 מדינת ישראל נ' אש

לפני	כבוד השופטת אילה אורן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	רותם אש
הנאשם	

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום בביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. מכתב האישום עולה כי ביום 25.2.2021 עוכב הנאשם בתחנת משטרת מודיעין (להלן: "התחנה"). הנאשם השתולל בתחנה, אז השוטרת לו (להלן: "השוטרת") ששירתה אותה עת כיומנאית, סייעה בכבילתו. ביום 1.3.2021 התקשר הנאשם ליומן התחנה ממספר טלפון חסום, ונענה על-ידי השוטרת. אז איים הנאשם על השוטרת באומרו: "ל? אמה של א'. צפי פגיעה".
3. בהתאם להסדר הטיעון הדיוני, ומחמת גילו הצעיר של הנאשם, שהיה כבן 20 בעת ביצוע העבירה, הגיש שירות המבחן תסקיר על אודותיו, ובו המליץ על ביטול הרשעת הנאשם והשתת ענישה חינוכית, בדמות של"צ למשך 180 שעות.

טיעוני הצדדים

4. הצדדים נחלקו בשאלת הרשעת הנאשם, והעונש הראוי לו. ב"כ המאשימה עוה"ד עדי בן חיים טענה שאין מקום לבטל את הרשעה, לנוכח חומרת העבירה והעדר הוכחה לנזק קונקרטי. נטען כי הנאשם פגע במעשיו באופן חמור בערכים המוגנים. הן משום שמושא האיום היא שוטרת המשרתת בתפקידה את הציבור, והן משום שהאיום שהשמיע כלפיה היה ממשי ומטריד, הוא עורר את פחדה, וניידות משטרה נשלחו לגן של בנה. מנגד, בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטילת האחריות והתסקיר החיובי, טענה ב"כ המאשימה שניתן לחרוג לקולה ממתחם העונש הראוי, שנע לשיטת המאשימה בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשים, ועתרה להשית עליו מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת ושל"צ. לתמיכה בעתירתה להרשעת הנאשם הגישה ב"כ המאשימה את רע"פ 4475/21 ואשאחי נ' מדינת ישראל (28.7.2021).
5. ב"כ הנאשם עוה"ד אפי אבן צדק, עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם, ולהשית עליו עונש של"צ, אף אם בהיקף נרחב מהמוצע. נטען, שהנאשם ביצע "טעות אנוש" בהתנהגותו וזאת בשל תסיסה שהייתה בתחנה, ומאחר שנלקח ממנו ציוד מקצועי יקר ערך. לכן, כך נטען, פעל הנאשם מתוך תסכול, ויש להתייחס אל האירוע בפרופורציה המתאימה.

6. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם בהיותו צעיר, נעדר עבר פלילי מכל סוג, משפחתו נורמטיבית ומרשימה, והיא תומכת בו. כעולה מתסקיר שירות המבחן, הוסיף וטען כי הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע אמפתיה כלפי המתלוננת, הבין את טעותו, שיתף פעולה עם שירות המבחן, והוא מתנדב בשעות הפנאי שלו בבתי חולים ועם נוער בסיכון.

7. ביחס לנזק הקונקרטי שיכול להיגרם לנאשם, טען הסניגור כי הלה מעוניין לעבוד כמורה לנהיגה, ולכן הרשעה תפגע בעתידו.

8. בדברו האחרון סיפר הנאשם שהוא בעל תעודת בגרות מלאה, ומעולם לא היה מעורב באירועי אלימות או התנהגות לא הולמת בבית הספר; כי הוא מתנדב ומסייע לילדים בני גילה של בן השוטר; הביע צער על מעשיו ואמר שלא התכוון לפגוע בשוטר, אלא שאמר את דבריו בשל "חשיבה שלא במקום".

סוגיית ביטול ההרשעה

9. כלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו יורשע בדין. במקרים יוצאי דופן, כחריג שבחריגים, יכול בית המשפט להורות על ביטול ההרשעה מקום שאין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה לבין חומרת העבירה שביצע (רע"פ 1535/20 **דוקורקר נ' מדינת ישראל** (15.3.2020); ע"פ 4318/20 **מדינת ישראל נ' חסן** (18.4.2021)).

10. כידוע, ההלכה בעניין הימנעות מהרשעה או ביטולה נקבעה בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "הלכת כתב"), והיא דורשת קיומם של שני תנאים מצטברים: הראשון, כי **סוג העבירה** מאפשר ויתור על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; והשני, כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה ב**סיכויי השיקום** של הנאשם.

11. תנאי הפגיעה "בסיכויי השיקום" של הנאשם פורש בפסיקה כ"**פגיעה קשה וקונקרטית**" כתוצאה מההרשעה, פגיעה שדרושת הוכחה על סמך תשתית ראייתית ברורה (רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 6429/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.11.2018)). ודוק, נקבע שאין די בהוכחת אפשרות תיאורטית לפגיעה עתידית, אלא בהוכחת **נזק מוחשי וקשה** בשיקומו של הנאשם (רע"פ 9118/12 **פרג'ין נ' מדינת ישראל** (1.1.2013); רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.2014); רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** (18.04.2018)).

12. בית המשפט העליון דן בשנים האחרונות ביחסי הגומלין של תיקון 113 לחוק העונשין שקבע כללים להבניית הענישה - אל מול הלכת כתב, ודחה ניסיונות לבטל את ההלכה או להקל בתנאיה (רע"פ 2327/19 **אדוארדו נ' מדינת ישראל** (19.5.2019); רע"פ 2937/20 **וואלפא נ' מדינת ישראל** (19.5.2020)). והובהר כי סוגיית ההרשעה עומדת בפני עצמה והיא אינה חלק מן העונש, ולכן גם לא חלק ממתחם הענישה (רע"פ 3195/19 **אגוזי נ' מדינת ישראל** (4.7.2019); רע"פ 547/21 **סיטניק נ' מדינת ישראל** (17.3.2021)).

13. ולענייננו, עבירת האיומים מאפשרת במהותה לשקול אי הרשעה, כשנסיבות מתאימות לכך. כלומר, כשעוצמת

הפגיעה בערכים המוגנים העומדים בבסיס האיומים - מתונה. במקרה דנן, לא ניתן לומר כי נסיבות המעשה מקלות. אין חולק כי "התקלות" הנאשם עם המשטרה נחווה עבורו באופן קשה, על רקע תחושתו לפגיעה בפרנסתו ללא הצדקה. בהחלט ייתכן שהתפרעות הנאשם בתחנה נבעה מתפיסתו זו ומחוסר בשלו, והדברים מובנים.

14. אולם, ימים ספורים לאחר מכן, דהיינו שלא "בעידנא דריתחא", התקשר הנאשם ליומן התחנה, שוחח עם השוטרת שהייתה במהלך עבודתה, ואיים עליה תוך השמעת איום מפורש - ללא כל מורא, רק משום שביצעה את תפקידה וסייעה בכבילתו.

15. נכון שמדובר באירוע נקודתי וקצר כפי שטען ב"כ הנאשם. אך תוכן האיום המשתמע לפגיעה בבנה הקטין הצעיר של השוטרת מטריד, ואין פלא שהוא עורר את פחדה של השוטרת והוביל לתגובה מיידית של המשטרה. בכך פגע הנאשם בשלוות נפשה ובתחושת ביטחונה האישי של השוטרת כאדם פרטי, לצד הפגיעה באינטרס הציבורי החשוב של הגנה על משרתי ציבור. לכן אני סבורה, שמעשה הנאשם אינו מאפשר את ביטול הרשעתו (וראו פסיקה שהגישה המאשימה, רע"פ 4475/21 ואשאי נ' מדינת ישראל (28.7.2021)).

16. נוסף על כך, גם אם היה מתקיים התנאי הראשון בהלכת כתב, הנאשם לא עמד בנטל הוכחת התנאי השני והמצטבר, בנוגע לקיומו של "נזק קונקרטי". טענת הסניגור לפגיעה בדימוי העצמי של הנאשם בהיותו בחור צעיר בן למשפחה נורמטיבית, לא הוכרה כנזק קונקרטי (רע"פ 9042/17 היאם עאבד נ' מדינת ישראל (27.12.2017)). וביחס לנזק העתידי האפשרי לנאשם, כאמור, אין די בטענה כללית לשאיפת ללמוד הוראת נהיגה, ויש להוכיח את הנזק באופן מוחשי.

גזירת העונש

מתחם העונש ההולם

17. ברע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006) עמד בית המשפט העליון מפי כב' השופטת ד' בייניש (כתוארה אז) על הערכים המוגנים בעבירת איומים, כדלקמן:

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות האיום כרוך גם בצפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

18. נדמה שמיותר להכביר מילים על חשיבות עבודת השוטרים, שבתפקידם עושים לילות כימים בשמירה על הציבור, פשוטו כמשמעו, לצד הסדר הציבורי והגנה על שלטון החוק. עבודת השוטרים כרוכה מטבעה במגע קרוב עם אוכלוסיות מגוונות, ולא פעם מעמידה אותם בסיכון אישי. אלו הם שיקולים המחייבים את בית המשפט למלא תפקידו בהגנה על השוטרים.

19. יפים לענייננו דברי כב' השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) ברע"פ 2019/11 מיארה נ' מדינת ישראל (22.3.11):

"...לחופש הביטוי מגבלות שבדין, וביניהן איומים והעלבת עובדי ציבור כבענייננו, כמו גם לשון הרע במקרים אחרים. המטיל אימה על הזולת אין הזולת צריך לפשפש ביכולותיו העתידות של המאיים כדי לברר אם יש ממש באיומים; ועובדי הציבור אינם צריכים להיחשף לחריצת לשון קללות, חרופים וגידופים מכל בר בי רב, שיקנה לו חסינות בשל חופש הביטוי. לבתי המשפט תפקיד גם בהגנה על כבודם".

עוד לעניין חשיבות ההגנה על עובדי הציבור ראו רע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (18.12.06).

20. הענישה הנוהגת בעבירות איומים כלפי עובדי ציבור רחבה. תחתיתה במאסר מותנה ורכיבים כספיים, ותקרתה במאסר בפועל, בהתאם לחומרת העבירה ונסיבותיה. להלן אסקור פסיקה רלוונטית בעבירת איומים כלפי משרתי ציבור:

א. ברע"פ 2019/11 מיארה נ' מדינת ישראל (22.3.11), שהוזכר לעיל, נדון נאשם שהורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור, משאיים להרוג את השוטר שהגיע לטיפול בזירה, ועלב בו בלשון בוטה וגסה. בגין מעשיו נדון הנאשם למאסר מותנה למשך 7 חודשים וקנס בסך 2,000 ₪.

ב. ברע"פ 10038/08 בבייב נ' מדינת ישראל (30.11.2008), שהוגש על-ידי המאשימה, נדון נאשם שהורשע באיומים שהשמיע כלפי שוטר ומשפחתו, בשתי הזדמנויות בהן ביצע השוטר תפקידו במהלך שבועיים. בהיות הנאשם בעל עבר פלילי הוא נדון למאסר בפועל למשך 4 חודשים וענישה נילוות.

ג. ברע"פ 8062/13 ברזק נ' מדינת ישראל (10.4.2014), נדון נאשם נעדר עבר פלילי, שהורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות איומים על שוטרים והעלבת עובד ציבור, לעונש מאסר למשך 3 חודשים לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה קנס ופיצוי.

ד. ברע"פ 6268/12 שחורי נ' מדינת ישראל (4.9.2012), נדון נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים כלפי פקח חנייה, לעונש מאסר מותנה למשך 4 חודשים, קנס בסך 800 ₪ ופיצוי בסך 3,500 ₪.

21. לאחר שסקרתי את הפסיקה הנוהגת מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המעשה בענייננו נע בין **מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל**.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

22. הנאשם צעיר רווק בן 21, ביצע את העבירה בהיותו כבן 20. הוא מתגורר בבית הוריו בעיר מודיעין, סיים 12 שנות לימוד והוא בעל בגרות מלאה, השתחרר מהצבא שחרור מוקדם לאחר שלושה חודשי שירות, עובד כתקליטן באולם אירועים, מנהל פאב במודיעין ועסק עצמאי נוסף.

23. הנאשם נעדר עבר פלילי, המקרה דנן חורג מאורחות חייו, וכעולה מטיעוני הסניגור נבע מתסכולו עקב סגירת אירוע בו עבד כתקליטן, והחרמת ציוד, וללא סכסוך אישי עם השוטרת.

24. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ובכך חסך בין היתר את עדות השוטרת, כמו גם את זמנו של בית המשפט. שירות המבחן עמד על נטילת האחריות של הנאשם למעשיו, על אפתייה שחש כלפי המתלוננת, ורמת מסוכנותו של הנאשם הוערכה כנמוכה. לצד זאת, אעיר כי הנאשם טען כלפי המתלוננת בפני שירות המבחן להתנכלות כלפיו, ואגרסיביות בלתי מדתית. ואולם לא הוצגה כל ראיה לתמיכה בטענותיו, וממילא הדבר לא עולה מעובדות כתב האישום, ולכן ספק בעיניי אם יש הצדקה לתחושותיו הקשות.

25. מכל הטעמים הנזקפים לקולה לנאשם, ונוכח המלצתו החיובית של שירות המבחן מצאתי לגזור על הנאשם עונש בתחתיתו של המתחם.

אשר על כן החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר מותנה למשך 3 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעברו כל עבירת אלימות, לרבות איומים, למשך שנתיים מהיום.

ב. הנאשם יבצע 180 שעות של"צ, בהתאם לתוכנית שתיקבע על-ידי שירות המבחן.

ג. הנאשם ישלם פיצוי לשוטרת בסך 1,000 ₪, וזאת ב- 4 תשלומים שווים, עוקבים ורצופים, החל מיום 1.12.2022 (המאשימה תעדכן את נפגעת העבירה בתוצאות גזר הדין ותדאג להגשת פרטיה למזכירות בית המשפט, עד 24.10.2022).

צו ככלי למוצגים.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג תשרי תשפ"ג, 18 אוקטובר 2022, בנוכחות ב"כ המאשימה, עוה"ד רעות זוסמן ועוה"ד הדס פרידמן, הנאשם וב"כ עוה"ד אפי אבן צדק.